

PRŮZKUM KOSTELA Z VÝŠKY

Ahoj, kamarádi u oltáře. Dnes se z nás stanou andělé a budeme prozkoumávat rovnou **celý kostel**, a to pěkně **z výšky**. I když každý kostel je trochu jiný, jsou si velice podobné. Před sebou máme půdorys kostela.

Právě stojíme u **vstupu do kostela**, zde je umístěna svččená voda. Namočíme si svččenou vodou prsty a pokřijujeme se. Chceme si tím nejen připomenout náš křest, ale také symbol naší víry.

Toto je **hlavní loď** kostela. Loď proto, protože církev je jako loď, která nás chce přeplavit z jednoho břehu na druhý, totiž ze života zemskeho do života věčného, tedy do nebe. I naše loď, náš život, může být často zmitán bouří, ale abychom dobře pluli a dopluli, k tomu nám může pomáhat naše víra, přátelé, církev apod.

Už jsme prošli celým kostelem a jsme v **presbytáři** – kněžišti. Zde je při mši kněz, a máme to privilegium – výsadu, že jsme zde i my, ministranti. Jsme velice blízko všemu důležitému při mši svaté, můžeme být blízko Kristu, knězi a zastupujeme zde většinu lidu, který je v hlavní lodi.

Jsem tak rád, že můžeme být ministranti!

Nakonec to nejlepší! Naše ministrantská základna – **sakristie**. Zde se kněz a ministranti převlékají a bývá zde uloženo vše potřebné ke mši svaté.

Kamarádi v ministrantské službě, přeju vám krásné květnové dny a našemu ministrantskému průzkumu zdar!
Nazdar! *Ferdou Kuliferdou*

ŠTĚPÁN POSPÍŠIL

Já (ne)chtěl!

Poslední minuta těláku. Poslední sekundy dlouhého nervydrásajícího nerozhodného zápasu. Týmy se nám podařilo rozdělit fakt špičkově, když za celou hodinu hry v naší tělocvičně nepadl jediný koš. Jenže pár sekund před zvoněním Honza využil chybu naší obrany a střelil nám parádní bod do šatny. Naděje, že aspoň jednou neprohráme, padla. Dožralo mě to! A když se kolem mě vracel míč, poslal jsem vši silou pozdrav Honzovi. Ten však moji dělovku nečekal a navíc se zrovna ohýbal, tak ji schytl rovnou do obličeje. Svalil se na zem a na parketách se rozstříkla krev.

„Hráblo vám?“ zařval tělocvikář a rychle pátral, kdo bombu vystřelil. Můžu se rozhlížet s ním a dělat, že o ničem nevím, ale to bych nesměl cítit pronikavý pohled Žofky, která evidentně cestou do šatny zaregistrovala můj útok. „Já nechtěl,“ radší se „přiznávám“ a jdu se Honzovi omluvit. „Ty nevíš, že tyhle dělovky v tělocvičně nechci vidět, Novák?“ řve na mě učitel a předává ošetřevní Honzy školnici, která přináší led. „Já ho nechtěl trefit, muselo to nějak rotovat a on do toho zrovna vběhl,“ vymlouvám se jako čtyřletý brácha, kterého přistihli s tužkou u počmárané zdi.

„Já fakt nechtěl,“ vysvětluju znovu ve třídě po přestávce třídním, který právě odeslal Honzu s tělocvikářem do nemocni-

ce na stehy. Zdá se, že mi věří, a že se to snad obejde jen s poznámkou v bakalářích. Horší je, že je tu někdo jiný, kdo mi nevěří. Jsem to já sám: „Kecáš, chtěl jsi ho trefit!“ neustává útočit moje svědomí. „Buď zticha, vřdyť jsem se přiznal, tak co chceš?“ nechci hrát roli padoucha sám před sebou. „Přiznal? Kdyby tě neviděla Žofka, vůbec bys neřek, žeš to byl ty. Jsi zbabělec, vymlouváš se jak malej Jarďa a přitom moc dobře víš, jak to bylo!“ „A co se změní, když řeknu pravdu, stejně už poznámku mám, tak co?“ Snažím se radší než obviňování svého vnitřního hlasu poslouchat výklad učitele. Ale spíš než příčiny vypuknutí třicetileté války v sobě doluju důvody, proč za Honzovo zranění nemůžu: „Neměl nám vstřelit ten koš! Neměl se tam plést! Měl sledovat, že na něj letí míč a nemusel tak skončit! Může si za to sám, je to jeho vina!“ Asi by to tak mohlo skončit. Ze zkušenosti vím, že to svědomí za pár hodin vzdá a bude pokoj. Všem kolem mě to taky zítra už bude ukradené, a tak asi největší problém budu mít jen já sám. Jen málo je mi totiž tak odporné, jako ufnukaní chlapi, kteří nedokážou nést následky svého jednání. A vědomí, že jsem se právě zařadil mezi ně, mě absolutně nenechává v klidu.

A tak, když se na konci hodiny před zvoněním otevřely dveře a do třídy vešel obvázaný Honza s naštvaným tělocvikářem, který po mě loupil pohledem říkajícím: „Na tebe si dám pozor, Novák!“, zvedl jsem ruku, vstal a vysypal ze sebe to, co jsem měl říct už před hodinou: „Není pravda, že jsem nechtěl. Byl jsem naštvanej, žeš nám, Honzo, dal ten koš, tak jsem viděl rudě a chtěl ti to oplatit. Byla to volovina, nepřemýšlel jsem, že tě můžu takhle sejmout. Udělal jsem blbost, moc mě to mrzí!“

Nechápu, proč se zdálo tak těžký to říct, když to šlo tak snadno. Pocit, že už nejsem zbabělec a lhář, je dokonale super! Nikdo najednou neví, co dodat. Honza se jen zkrivenou pusou usmál a mávl rukou. Tělocvikář na mě chvíli zíral, jestli do fakt myslím vážně a není to nějaká sranda. Pak sevrhel rty, vyměnil si pohled s třídním a odešel ze třídy.

A tak ode dneška vím, že jakýkoliv průšvih je lepší než pocit, že si nemůžu sám sebe vážít. A taky, že vteřinu se zastavit a představit si, jak může dopadnout to, co ve vzteku udělám, může být ta nejjednodušší cesta, jak se vůbec do většiny průšvihů nedostat.

